

Komandi partur
Komandi partur verður um ein norðmann sum kom higar undir krígunum og fekk føroyska konu.

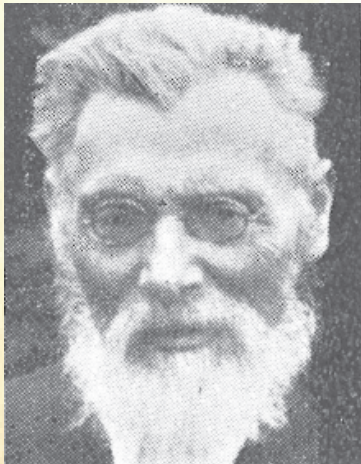

Teir settust upp í Múla

var blind og sinnisveik. Teir fóru inn í eitt lítið kamar, har maðurin stoytti genever til teir í stórar koppar. Maðurin lænti teimum eina lykt, og við henni í hondini fóru teir til gongu til Kirkju. Á vegnum møttu teir einum manni, sum bað teir ansa væl eftir, um tað kom mjørki. Teir gingu seg eisini beint í tokuna. Hetta mundi eisini enda galið, tá ið teir varnaðust, at teir vóru farnir av gøtuni og tað var steýrrætt niðurfyri, men teir komu tó aftur á beint og kom í øllum góðum til Kirkju.

“Vi hilste paa vor vært Gullak Matras, en tæt og kraftig Mand med et sørgmodigt og klogt Ansigt. [Gullak var keypmaður á Kirkju. Hann var virkin á ymiskum økjum. Var við til at innkalla til fólkafundir saman við øðrum sjálvstýrismonnum. Eisini var hann ein teirra, sum í 1916 tók stig til at stovna Skipafelagið Føroyar. Hann var giftur við Karolinu, dóttir Símun Michael Zachariassen. Hon var lærarinna í Fugloy frá 1921.]

Mens vi sad i Køkkenet ved Ilden og skiftede Strømper, kom flere Mænd ind, blandt andet Louis Zachariassen Fader, en ge-

Ein teirra var Símun Michael Zachariassen

mytlig og overordentlig sympatisk Mand. [Hetta var Simon Michael Zachariassen, sum hevði verið lærari í Svínø og Fugloy. Eisini var hann kirkjuverji. Hann var ein eldsál í menningini av tí føroyska skriftmálinum, og yrkti tjóðskaparsangir og sálmar. Hann lærði seg stavsetingina hjá V.U. Hammershaimb og skrivaði fleiri greinar á føroyskum í tíðarritið Føringatíðindi, frá tí at blaðið kom út í 1890, og hann luttók í málspurninginum og í kjakinum um háskúla.]

Carli opgav sin Plan om at ro til Svinø om Natten, vi fik et Loftsværelse anvist, i de rene Senge var det en Nydelse at sove ind.

Næste Morgen vaagnede jeg ved, at Carli stod og betragtede Vejret med Kendermine. Vi laaner os en Baad, og ror over. Uvejret er ikke kommen endnu.

Jeg saa ud af Vinduet: Et stykke Mark, nogle Hustage, og saa det strømmende oprørte Sund, der vred og bugtede sig i en dæmonisk Langsomhed, Saa snart jeg havde faaet Tøjet paa, kom Carli ind og hentede mig afsted, jeg fik kun Tid til at drikke en halv Kop Te. Det var begyndt at blæse op, i Nordvest var Himlen stygt sort. Da jeg kom ned til Baaden, sad der – unægteligt til stor Overraskelse og Glæde for mig seks tapre oljeklædte Fuglinger ved Aarerne. Turen over til Svinø gik hurtigt og sikkert gennem den høje Sø, det var et pragtfuldt Udvalg af Fuglinger, der førte os derover, muntre og livlige Mænd.

Vi stod og saa dem Manøvrere ud igen i den oprørte Sø, bag hvis Bølger Baaden nu og da forsvandt.”

Í Svínø vóru teir inni hjá handilsmanninum Óla Hans Hans Petersen. Hansara børn fingi navnið Gaard.

Har inni fingi teir “al den gode Mad vi kunde proppe i os, og Kog-

nac til. Mage til elskværdig Mand skal man lede længe efter. Desuden er han fuld af godt humør og barnlig Drillesyge. Mangt var det puds, han og Carli spillede hinanden.”

Ferðin úr Svínø

Teir hava nú verið í øllum bygdum í Norðoyggjum. Nú var at fara aftur til Klaksvíkar.

“Vi skulde ro alene til Hvannesund, hvilket i og for sig ikke var særligt svært, da Vejret var forholdsvis godt. Men det var vanskelig at komme i Søen, da der var betydelige Dønninger og derfor Brænding ved Ejdet, hvorfra det skulde foregaa.

En Baad blev halet ned til Stenkanten og vi anbragt i Baaden, og naar der kom en passelig Bølge, skulde vi skydes ud i Brændingen. Der kom mange Bølger, men ingen var passelige, enten var de for store eller for smaa. Endelig kom der dog en, og med en kildrende Fornemmelse i Ryggen blev vi skubbet ud. “Du skal tænke paa Vandruchebanen i Tivoli!”, sagde Carli.

Teir komu til Hvannasund í øllum góðum. Men Carl Johan gjørdi síni ørindi í bygdini, sat William í bátinum og eyggleiddi bygdalívið.

“Folk færdeses langsomt paa Vejen i Kvannesund og havde god Tid, alt var Ro, Solskin og Stilleben.

Da Carli kom tilbage, roede vi over det rivende Sund, hvis Strøm hele Tiden forsøgte at vende Baaden i en forkert retning”.

Síðani komu teir til Norðdepil, Depil og Norðtoftir. Teir komu so til Árnafjarðar, sum “er et mørkt og dybt Sted ved en dyb Fjord, men det ser velhavende ud og er idyllisk.

Fra Arnefjord steg vi igen over et Pas og kom ned paa Klaksvig-siden. Det var mørkt og vi kendte ikke Vejen, men vi havde en Lygte.

Í Kirkju hittu teir kendar mentamenn

Tað var ikki bara sum at siga tað at sleppa av Eiðinum í Svínø

Vi kom ofte igennem nyligt stedfundne Skred, af hvilke der forøvrigt er mange overalt paa de stejle Norderøer. Vi vadede i Mudder til Knæene, skyllede Snavset af ved Ánirnar og naaede sent om Aftenen Klaksvig.

Aftur búðu teir á Hotel British, og aftur var veðrið so vánaligt, at teir ikki sluppu víðari beinanvegin. Petur í Rættará var framvegis á hotellinum, so teir hugnaðu sær aftur við tónleiki. Men dagin eftir var veðrið av tí besta.

“Der laa en norsk Damper paa Rheden og lastede Klipfisk. Jeg slentrede omkring langs Fjorden og besaa de Forskellige Købmandsforretninger og Handelskomplekser, der alle har et trawleragtigt eller indremissions Præg. Et stort Pakhus, der var malerisk opført ude i Vandet og mindede mig om Pakhusene i Bergen, skæmmedes af en Plakat, hvor der stod: Ikke bande. [Hetta var hjá Kjølbro á Varpinum.]

Hen paa Formiddagen blev den norske Damper, Storesund, færdig med ladningen. Turen var forbi, Pjøsøen satte os i Land.

Nógvar aðrar ferðir

Carl Johan Bech gjørdi sjálvandi nógv var aðrar ferðir. Seinni fekk

hann sær maskinbátin Tusk. Tað kundi ofta standa nógv á, men í vanda var hann ongantið. Tað var sjáldan, at hann ikki var vátur ígjøgnum á hesum ferðum, men tað vóru altíð turr klæði at skifta við.

Hann greiddi eisini frá, at hann ofta hevði ein lagg við sær. Tað var ikki gjørt nógv tí váta slagnum, men kundi koma væl við, tá ið tað bleiv serliga strævið.

Fólk vóru altíð blíð. Men í støðum vóru sengurnar í so stuttar og dýrnar tungar, men tað bilaði vanliga ikki.

Janus, tann gamli bóndin í Dímun, greiddi frá í hesi røð í 2012, at ein fastur gestur, sum kom á hvørjum ári var Carl Johan Bech, djóralækni. Tað var kanska eins nógv av hugi enn sum djóralækni, hann kom. Men vóru tá nakrir »sjúklingar«, so tók hann sær sjálvandi av teimum.

Kunnigur sum Carl Johan var við sigling og streym, var hann eisini ráðgevi, tá ið systkinabarnið, Jørgen Frantz Jacobsen, greiddi frá sjótúrum í bók síni bók, Barabara.

Carl Johan var djóralækni fram til 1961, tá ið hann varð avloystur av Dánjal J. Bærentsen. Tá hevði Carl Johan verið djórlækni í 44 ár.